

LBRIS

We know
books

AVENTURILE LUI
STURZ ZEFLEMESCU

de THORNTON BURGESS
Ilustrații de HARRISON CADY

Traducere și adaptare de Brad Florescu

ANACRONIC

CUPRINS

I	UN CĂLĂTOR SINGURATIC	5
II	NEICA BILI OPOSUM SE STÂRNEȘTE	8
III	O CĂUTARE CARE NU DĂ ROADE	11
IV	NEICA BILI SE ÎNTOARCE ACASĂ	15
V	SAMI GAIȚĂ E REVOLTAT	18
VI	SAMI E CONVINS C-A LUAT-O RAZNA	22
VII	SAMI FACE O NOAPTE ALBĂ	25
VIII	SAMI SE BUCURĂ CĂ A FĂCUT O NOAPTE ALBĂ	29
IX	MISTERUL SE ADÂNCEȘTE	32
X	SAMI CERE AJUTOR	35
XI	CUM A FUNCȚIONAT PLANUL LUI CIOARĂ NEGRUȚU	39
XII	NIMENI NU-L CREDE PE PETRICĂ IEPURAȘ	43
XIII	LIPICEL BROSCOPAC ÎȘI VARSĂ TOT NĂDUFUL	46
XIV	PETRICĂ ȘI NEICA BILI SE ÎNTÂLNESC	49
XV	PETRICĂ ȘI NEICA BILI STAU DE VEGHE	52
XVI	NEICA BILI ARE O SURPRIZĂ	55
XVII	DOI VECHI PRIETENI SE REÎNTÂLNESC	59
XVIII	COȚCARI	61
XIX	BOBI RATON FACE O DESCOPERIRE	64
XX	BOBI ARE O MICĂ DISCUȚIE CU MONSENIORUL	67
XXI	BOBI RATON ARE O ZI PLINĂ	71
XXII	NEICA BILI VEDE MULTE CEFE	75
XXIII	NEICA BILI SE SFĂTUIEȘTE CU MONSENIORUL	79
XXIV	NEICA BILI DĂ PETRECERE	83
XXV	„SUPRIZA” LUI NEICA BILI	87
XXVI	DOMNUL STURZ ZEFLEMESCU E LA EL ACASĂ	90

Editura Anacronic
Domnești, România
www.anacronic.ro

Thornton W. Burgess
The Adventures of Mr. Mocker
Ilustrații Harrison Cady
Traducere și adaptare Brad Florescu
Redactor Cella-Maria Cujbă
Tehnoredactor Cristi-Alexandru Dragomir
Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin Editurii
Anacronic

© Editura Anacronic, 2025
pentru prezenta ediție

Tiparul executat de ArtPrint

ISBN 978-606-95006-8-2

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BURGESS, THORNTON WALDO

Aventurile lui Sturz Zeflemescu / de Thornton W. Burgess ; il. de Harrison
Cady ; trad. și adapt. de Brad Florescu. - Domnești : Anacronic, 2025
ISBN 978-606-95006-8-2

I. Cady, Harrison (il.)
II. Florescu, Brad (trad. ; adapt.)

821.111

I

UN CĂLĂTOR SINGURATIC

Când Domnița Primăvară se urnește dinspre sud ca să reverse bucurie peste Lunca Verde și Pădurea Verde, peste Pârâul Hohot și peste Zâmbăltoacă, o mulțime de alți călători pornesc în trena ei. Însă Maestrul Sturzalbastru i-o ia înainte, fiind vestitorul ei. După el apare Claxon Rățoiu, și când glasul lui se-aude de sus, din înaltul cerului albastru, toată lumea știe că primăvara e pe drum. Și odată cu ea sosesc Domisol Presură, Alexandru Măcăleandru, Domnul și Doamna Roșaripă. Apoi vin alții, puzderie, cu toții nerăbdători să se întoarcă la frumusețile din luncă și din pădure.

Mai sunt, e drept, și câțiva cetățeni înaripați care cred că e mai potrivit să trăiască tot anul în

sudul îndepărtat. De pildă, Monseniorul Șorecaru așa credea odată. I se părea că nimic nu se compară cu „Bătrânul Sud”, până când veni într-o zi în vizită la vechiul său prieten, Neica Bili Oposum, care se mutase în Pădurea Verde, și îi plăcu la nebunie tărâmul acesta unde Hohotul șerpuiește prin Pădurea Verde până la Zâmbăltoacă și apoi mai departe, prin Lunca Verde până la Râul Mare. De atunci și până azi, odată ce se încredința că nu mai e niciun pericol să-i înghețe picioarele sau capul pleșuv, Monseniorului îi plăcea să-și petreacă verile aici, unde era aproape de Neica Bili.

Toamna, când se întorcea în sud, avea ce povesti. Toată iarna, cu ghearele la căldurică pe hornurile caselor, le istorisea amicilor săi ce minunății văzuse în ultima călătorie. Unul dintre acești amici – care e prieten și cu Neica Bili – ascultase aceste istorii de multe ori, fără să dea vreun semn de interes. Dar era cât se poate de curios. Era de-a dreptul intrigat. Atât de tare îi stârniseră curiozitatea poveștile lui Șorecaru, încât îl bătea gândul să vadă cu ochii lui locurile acelea. Dar nu scoase o vorbuliță. Ascultă ce ascultă și pe urmă plecă la treburile lui.

Dar după ce Monseniorul și ceilalți înaripați zburaseră spre acel ținut îndepărtat din povești, misteriosul amic al Șorecarului și al Neicii Bili se hotărî să pornească și el într-acolo. Nu spuse

nimănui nimic și plecă de unul singur. Drumul nu-l știa – că doar nu mai fusese niciodată acolo – dar o ținu drept spre nord, ferindu-se pe cât posibil să fie văzut. Nu ceru nimănui indicații. În timpul zborului, se mai întreba uneori cum va recunoaște Pădurea Verde atunci când va ajunge acolo, dar atunci își amintea că Monseniorului Șorecaru îi plăcea să urce sus de tot pe cer și să dea ocoluri largi pe deasupra pădurii.

– Socot s-o țin drept înainte până l-oi vedea pe Frăția Șorecaru, și-atunci voi ști că am ajuns, se gândi.

Și zbură înainte fără să vorbească cu nimeni, scrutând adesea albastrul cerului. Până într-o zi, când văzu un punctuleț mic și negru zburând în cercuri largi sus de tot, printre norișori. După o vreme, punctulețul coborî în picaj și dispăru după copaci.

– Ăla-i Frăția Șorecaru, deci se cheamă c-am ajuns în Pădurea Verde, unde sălășluiește Neica Bili Oposum, se înveseli călătorul singuratic. Ia să-i fac eu o surpriză lui Bili.

În vremea asta, nici Neica Bili, nici Monseniorul Șorecaru nu aveau habar de sosirea bunului și vechiului lor amic pe aceste meleaguri. Îl credeau departe, departe de tot, în Virginia înșorită unde-l lăsaseră.

II

NEICA BILI OPOSUM SE STĂRNEȘTE

Neica Bili ședea la rădăcina copacului uriaș în care-și avea scorbură. Era foarte bine dispus în dimineața aceea. Mâncase bine la micul dejun, lucru care – se știe – bine dispune pe oricine. Nu mai avea nicio grijă, fiindcă Puștiul Bunea renunțase să mai vâneze prin luncă sau prin pădure cu pușcociul lui nesuferit. Ba mai mult, Vulpe Roșculeț și Mămăița Vulpe se mutaseră departe, hăt la Fâneața Veche de la poalele muntelui, iar acum cei opt pușori ai lui Neica Bili se puteau juca pe-afară fără să-i mai pască vreo primejdie.

Ședea deci Neica Bili sprijinit de copacul cel mare și se gândea să se strecoare la noapte până la poiata lui Bunea după niște oușoare proaspete. Ce

putea să i se întâmple? De sus, o auzea pe Coana Oposum trebăluind prin scorbură și bălăcărindu-i pe pușorii care i se tot cocoțau în cârcă. Hărmălaia din casă îl amuză și-i gădilă atât de plăcut sufletul, încât începu să cânte cu glasul lui dogit:

*Nevestica mea, nevestica mea,
Nime-n lume nu mai e ca ea.
Iute cu mătúra
Iute și cu gura
Dar la suflet caldă ca friptura.
Nu am ce să-i zic, nu am ce să-i cer
Ține casa ca pe-un giuvaer
Vede de cei mici
Le mai trage-un plici
Da-i iubește ca soarele din cer.
Nevestica mea, nevestica mea,
Nime-n lume nu mai e ca ea.*

– Mai lasă trândăveala, Biluță, și fugi de zgârmă tălică după de-ale gurii, zise Coana Oposum, ițindu-și chipul ascuțit prin deschizătura scorburii.

– Da, cocoană, să trăiți! Chiar asta socoteam să fac, răspunse cuminte Neica Bili și sări în picioare mintenaș.

Chiar atunci, cei opt puiți se rostogoliră din scorbură făcând atâta tămbălău, încât Neica fu

nevoit să-și astupe urechile strigând:

– Aracan de mine și de sufletelul meu!

Unul dintre pui îl trase de coadă. Alți doi i se urcară în cârcă. După câteva clipe, Neica Bili se rostogolea în tină, călărit și târnut de colo-colo de cei opt copilași ai săi.

Deodată, se ridică din mijlocul harababurii, cu urechile ciulite. Ochii îi străluceau, fermecați.

– Ia tăceți, măi! porunci Bili. N-aud nimic de hărmălaia voastră.

Îi potoli pe cei opt ba cu un bobârnac, ba cu o scuturătură zdravănă, apoi rămase drept, cu mâna pâlnie la ureche, ascultând cu cea mai mare atenție.

– Aș putea să jur că am auzit glasul unui vechi tovarăș de-al meu din sud. Aș putea să jur, mormăi Neica Bili.

Nu mai spuse nimic altceva. O porni spre Pădurea Verde mai tulburat decât fusese vreodată de la sosirea din „Bătrâna Virginie”.

III

O CĂUTARE CARE NU DĂ ROADE

Neica Bili Oposum era tare tulburat. Îți dădeai seama de asta doar uitându-te la el. O luase fuga pe Poteca Singuratică prin Pădurea Verde fără să-și fi luat măcar la revedere de la Coana Oposum și de la pui. Aceștia se uitau după el și nu înțelegeau nimic. Nu mai plecaseră niciodată fără să-și ia rămas bun. Atât era de stârnit, de agitat și de tulburat, dacă-ți poți imagina.

Coana Oposum rămăsese în pragul scorburii și-l urmărea pe Neica Bili cum se îndepărtează pe potecă. Privirea ei înțepătoare părea și mai ascuțită decât de obicei.

– L-am trimis pe pezevenchi după haleală și tare mi-e că a uitat deja, bodogăni Coana. Ie-te-l

Apoi plecă să caute de mâncare, tot mărunțind din gură.

cum amușină cu nasul pe sus, de zici că cina o să-i pice din văzduh, de undeva. Dacă și-a pus în tărăcuță să cate niscaiva ouă prin cuiburi la ceasul ăsta de primăvară, e clar că nu-l duce mintea. Aracan! Zăpăcitul a uitat de la mână pân' la gură ce i-am zis. Dacă vreau să am ce pune pe masă deseară, tre' să mă ocup personal, bag sama.

Coana Oposum îi goni pe cei mici în casă și le porunci să nu scoată nasurile de-acolo până se întoarce. Apoi plecă să caute de mâncare, tot mărunțind din gură.

Biata femeie avea dreptate: Neica Bili uitase cu totul de cină. Altceva îl apăsa pe el. În timp ce se jucase cu cei mici, i se păruse că aude de departe o voce care semăna foarte mult cu vocea unui vechi și bun prieten din „Bătrâna Virginie”. Tot ascultase după aceea, dar nu mai auzise nimic, și totuși era sigur că nu i se păruse. Simplul gând că amicul său din tinerețe se afla undeva prin Pădurea Verde îl stârnise pe Neica Bili atât de tare, încât i se făcuse dor de sudul lui natal. Trebuia neapărat să-l caute pe amic.

Tot restul zilei, Neica Bili umblă creanga prin Pădurea Verde, zgâindu-se prin copaci și prin tufiguri până începu să-l doară grumazul. Nu-l zări nicăieri pe vechiul lui prieten, dar cu cât îl căuta mai dihai, cu atât devenea mai agitat.

– Ce-i cu tine? îl întrebă sconcsul Jimi Pfu